

CHƯƠNG 1989:**ĐỨC QUAN THẾ ÂM: ẢO ẢNH HAY THỰC ẢNH.**

Tôi có lên vùng Hawthorne để thăm gia đình của 2 pháp hữu mới từ Việt Nam sang hiện đang mượn phòng nơi đó. Anh Đinh Quốc Hùng và chị Nguyễn Thị Bốn. Mặc dầu chúng tôi không từng biết nhau ở Việt Nam nhưng tình đồng đạo nên các vị cũng tiếp tôi rất niềm nở. Trong dịp này, anh Hùng có đưa cho tôi một tấm ảnh in hình Đức Quan Thế Âm đang cưỡi một con rồng vượt biển. Anh nói ảnh này rất linh nhưng vì nhà ở mượn chật hẹp nên không thể thờ được. Anh đưa cho tôi, có ý là cho tôi thờ nơi Ngôi Tam Bảo của tôi.

Nhận tấm hình này, nhận là nhận vậy chứ lúc ấy đầu tôi có những ý nghĩa không hay lắm của thời gian... quên... đạo, mà tôi không ngại nói cùng với các pháp hữu lúc ấy tôi nghĩ khá... hốt: "Tôi không thờ Phật... đàn bà!" Tôi không hiểu sao lúc ấy tôi có tư tưởng thật là thấp kém và quá là phân biệt như vậy. Đây thiệt là tư tưởng của

một người chưa từng biết đạo là gì. Nói gì thì nói, tôi cũng nhận tấm hình này về rồi treo một góc bên cửa vào phòng ngủ. Tôi không có thờ tấm ảnh này dầu là nó đẹp và dầu là tôi đã có sẵn một Ngôi Tam Bảo ở nhà. Bộ đầu của tôi lúc đó khi đóng, khi mở. Tư tưởng nhiều lúc rất giống như vô thần nhưng nhiều lúc rất là tín ngưỡng. Có thể nói trong đám sinh viên học sinh cùng tuổi của tôi, sống 1 mình thì không một ai thờ cúng gì cả. Chỉ có tôi biết thờ cúng, điều này khiến cho bạn bè và cha mẹ của bạn bè nề phục lắm.

Treo tấm hình đó trong nhà một thời gian khiến cho tôi quên bẵng là mình có treo tấm ảnh này. Cho tới một đêm, ngồi trong nhà một mình, tôi bỗng thấy 1 người đàn bà mặc áo trắng đi phớt qua và vào phòng ngủ. Tôi giật mình, rồi len lén tiến gần đến phòng ngủ để rình thì không thấy một ai. Lâu lâu thì thấy người đàn bà này đứng ngay phòng khách và lâu lâu thì thấy bà đứng ngay nhà bếp. Tôi ngạc nhiên nhưng không tiết lộ cho một ai biết về điều này.

Mà kể cũng lạ, nhà thì đông người mà mỗi khi không có một ai ở nhà thì tôi lại thấy người đàn bà này. Cứ thấy hoài, cuối cùng tôi muốn phăng ra sự thật: Bà này là ai? Nhiều khi tôi phục kích, rình để bắt tại trận nhưng luôn luôn hụt.

Cho tới 1 đêm tôi thấy tà áo trắng của người đàn bà này phớt nhẹ bay vào phòng, tôi len lén đi thật nhẹ, sát tường để tiến vào phòng thì bất chợt tôi đi ngang tấm hình này (tấm hình treo ngay tầm mắt). Tim tôi bỗng nhảy thót lên. Người trong hình, chính là người mà tôi gặp thường đêm. Kể cũng lạ, nhìn người hiện ra, trong tôi có tò mò, có hơi lo lo nhưng không hề sợ. Vậy mà khi nhìn tấm hình thì tôi lại sợ vì tôi biết rõ được sự thật.

Không nói không rằng, ngay ngày hôm sau, tôi cương quyết mang tấm hình đi thẳng đến một nơi thật xa, tận San Francisco, cách nơi tôi ở hơn 500 cây số để cho một gia đình pháp hữu, ông Ngô Đình Bồn.

Sau này, khi liên lạc được với Đức Ngài qua phone, tôi có kể cho Đức Ngài nghe chuyện này và Ngài trách tôi nông nổi, Ngài cho biết Ngài là người chú nguyện tấm hình đó. Ngài giải thích cho tôi nghe và tôi cảm thấy hối hận nên ngay ngày hôm sau, tôi lại chạy tuốt đến San Francisco với mục đích xin bức ảnh về nhưng khi đến nơi thì tôi thấy người ta thờ phượng đàng hoàng nên thôi. Tôi không xin về nữa! Coi ra lúc trước mình tệ hơn nhiều đệ tử tệ bây giờ...